

Weerter internist en tropenarts maakt na veertig jaar de cirkel rond in Afrika Dokter Van de Loo: de laatste der Mohikanen

Met een diepe buiging neemt het St. Jans Gasthuis na 32 jaar afscheid van de laatste dokter in zijn soort: internist en tropenarts Hans van de Loo. Hij is klaar in Weert, maar zijn medische missie is nog niet volbracht. Nog deze maand vertrekt de 64-jarige arts naar Afrika, waar zijn pionierswerk in 1968 begon.

Ruim drie decennia was hij verbonden met het St. Jans Gasthuis in Weert. "Laatst kwam er een man van 81 op mijn spreekuur. Hij vertelde dat hij in de jaren zeventig ook eens bij een dokter Van de Loo was geweest. Was dat soms uw vader, vroeg hij? Ik lachend: nee hoor, dat was ik ook."

Met fraaie anekdotes schetst hij een veelzijdig beeld van zichzelf. Internist en tropenarts Hans van de Loo. Een monument in het Weerter ziekenhuis. De dokter was van autoritair gedrag. "Ik heb de darmen gezien van aartsbisschoppen en asielzoekers en ik kan je zeggen: ze zien er precies hetzelfde uit." De dokter ook die thuis in Weert gratis consulten verstrekt aan zieke buurtbewoners. "Op een avond ging de bel. 'Hans, ik heb het zo koud', klonk het in de deuropening. 'Is dit iets voor de huisdokter?' De man bleek een hartinfarct te hebben. Ik heb toen direct een ambulance besteld.

Alles gedaan

Maar bovenal is Hans van de Loo de laatste dokter in zijn soort. "In veertig jaar tijd heb ik zo'n beetje alles gedaan wat er op medisch gebied te doen valt. Van de behandeling van tropische in-

fectieziekten tot chirurgische ingrepen op leven en dood en zelfs elektroshocks voor depressieve patiënten. Als tropenarts in Kenia heb ik de laatste patiënten met pokken gezien. En in 1974 zag ik de eerste aidspatiënten. De ziekte aids was toen nog niet bekend."

Zijn vakgebied, de interne geneeskunde, heeft Van de Loo in het St. Jans Gasthuis in de volle breedte uitgeoefend. In drie decennia zag hij veel veranderen. "Ik heb nog in het oude ziekenhuisgebouw gewerkt met nonnen als hoofdzusters. Omdat er in de begintijd nog geen cardioloog was, kreeg ik alle hartpatiënten erbij. We waren toen met negentien specialisten, nu zijn het er zeventig." Als grootste verandering noemt hij de ontwikkeling van de medische wetenschap. "Operaties zijn veel patiëntvriendelijker geworden en ook de medicijnen zijn sterk verbeterd."

Zijn eigen aanpak bleef al die jaren dezelfde. Dokter Van de Loo gaf elke patiënt de volle aandacht. "Goed luisteren, je patiënt aankijken, de zaak niet afraffelen. Daar begint het mee. Dat is belangrijk." Hij komt uit een sociaal geëngageerde familie. "Als je iemand kunt helpen, dan doe je dat. Mijn vader was chirurg in Apeldoorn. Op zondag na de mis liepen we samen visites bij zijn patiënten. En als veertienjarige jongen keek ik op de OK mee over zijn schouder. Ik viel regelmatig flauw, maar wist toen al: ik wil arts worden."

Afrika

Een dokter kan niet hard genoeg werken, vindt hij. "Als ik artsen hoor klagen

dat ze het zo druk hebben, denk ik 'scheiden toch uit, we hebben het mooiste beroep dat er is'. We mogen mensen helpen. In Afrika, daar heb ik voor mijn gevoel pas echt hard gewerkt. Onder vaak moeilijke omstandigheden, maar ook daar zonder stress."

Afrika. Het loopt als een rode draad door zijn carrière. In 1968 vertrok hij als een van de eerste tropenartsen in Nederland naar Tanzania. Dáár ontdekte hij zijn talent voor de interne geneeskunde. Een jaar later keerde hij terug naar Nederland om zich te laten opleiden tot internist. Eenmaal klaar met zijn studie in 1974, lonkte Afrika opnieuw. Hij kon voor twee jaar als internist naar Kenia in de wetenschap dat hij bij terugkomst direct aan de slag kon in het St. Jans Gasthuis. "De toenmalige ziekenhuisdirecteur had de functie van internist twee jaar voor me vrijgehouden. Het is dus eigenlijk aan hem te danken dat ik in 1976 in Weert terecht ben gekomen." Van de Loo was er vervolgens niet meer weg te slaan. In het kleine St. Jans Gasthuis kreeg hij alle ruimte om zijn brede kennis in te zetten en vernieuwingen in de zorg door te voeren. "Ik heb bijvoorbeeld het kijkonderzoek voor de maag en darm in Weert geïntroduceerd", zegt hij.

De band met Afrika bleef, ook in Weert. Als tropenarts behandelde Van de Loo honderden paters van congregaties in het hele land die met een infectie- of wormziekte uit Afrika waren teruggekeerd. Ook asielzoekers waren aan zijn goede zorg toevertrouwd. Topfunctionarissen, hoogleraren en politici uit

Somalië, Afghanistan en Irak die hun land waren ontvlucht.

Doktershart

Na 32 jaar is Hans van de Loo voor zijn gevoel klaar in Weert. "Ik ga mijn collega-specialisten, personeel en patiënten zeker missen, maar het is tijd om plaats te maken voor jong elan. Het ziekenhuis heeft een koers uitgestippeld voor de toekomst waar ik veel vertrouwen in heb. Ik ga dan ook met een gerust gevoel weg."

Met zijn vrouw Annelies, twee kinderen en een derde kleinkind op komst, zou hij natuurlijk van zijn pensioen kunnen gaan genieten. Maar de 64-jarige is nog niet klaar voor zijn oude dag. Na veertig jaar wil de tropenarts de cirkel in Afrika rondmaken. Nog deze maand keert hij voor twee maanden terug naar Kenia, het land dat door de recente verkiezingsrellen en etnische spanningen is verscheurd. In Kimilili, een stadje in het armste en roerigste deel van Kenia gaat hij meewerken aan een nieuwe start van de gezondheidszorg. "Na vier maanden onrust ben ik de eerste arts die er weer begint. Best spannend."

Maar hij heeft geen keuze, zo weet hij zelf als de beste. Toen Rotary Doctors Nederland hem een halfjaar geleden vroeg om naar Kenia te gaan, kon hij geen 'nee' zeggen. Hans van de Loo is verknocht aan het land en zijn extraverte bewoners. "Zolang mijn doktershart klopt, blijf ik daar zieke mensen helpen".

Hans van de Loo neemt 11 april 2008 officieel afscheid van het St. Jans Gasthuis met een receptie tussen 16.00 en 18.00 uur in de Paterskerk, Biest 43 in Weert.